

Stichting Joop naar Albanië / Moldavië, Isolde 3, 3438 VE Nieuwegein
Tel: 030 60 410 40 / 06 292 142 48 - IBAN: NL 16 INGB 0008123870
info@joopnaarmoldavie.nl www.joopnaarmoldavie.nl

Gelukkiger nieuw jaar!

Staat de boom al overeind, ligt de Allerhande al in de keuken en zijn de kaarten de deur al uit? Ik hoop van harte dat het jaar 2018 voor u warm en feestelijk mag eindigen. Dat wens ik u toe namens alle bestuursleden van onze stichting en al onze vrienden in Moldavië. Ook zij vieren straks kerst, maar waarschijnlijk zonder boom, supermarkt glossy en wenskaarten. Die glitter en glamour van de kerstviering kan ze eigenlijk gestolen worden. Veel liever zijn ze deze koude dagen bij elkaar. En veel liever zouden ze zich willen verheugen op een gelukkig nieuw jaar. Dat treft, want de stichting Joop naar Moldavië is nog lang niet klaar. We willen volgend jaar volop verder met het Colegiul de Constructii, want er moet nog veel gebeuren. Dit jaar zijn we al ver gekomen, dus een verslag van ons laatste bezoek vindt u in deze nieuwsbrief. Maar we schrijven ook over hoe het verder gaat. Of verder zou moeten gaan.

Het is daarom dat ik u op de drempel van 2019 van harte wil bedanken voor uw aandacht en steun voor onze projecten in het armste land van Europa. En ik hoop dat we samen de studenten en medewerkers van het bouwcollege een nog gelukkiger nieuw jaar kunnen geven.

Joop Kuipers, voorzitter Stichting Joop naar Albanië/Moldavië

Bedankt voor uw vertrouwen
Wilna Rosier, Wilma Voogt, Roel van den Berg,
Hans Schippers, Hans Moonen en Joop Kuipers

Laatste nieuws.

Het gaat goed met ons project in Moldavië: de verbouwing van de verkrotte studentenflats bij het Colegiul de Constructii. De studenten werken hard, samen met de leraren en professionele bouwers. Het studentgebouw van de meisjes is voor 100% perfect opgeleverd. De totale kosten voor renoveren van het meisjes gebouw (binnen en buitenkant) aan materialen € 34.505,04

In het jongensgebouw zijn de tweede en derde etage de natte groepen gerenoveerd. Toiletten, douches, keuken, eetzaal en plavuizen in de gang. Kosten € 26.772,57

Maar zij en wij zijn er nog lang niet!

Op dit moment kunnen wij de derde en de tweede etages van het jongensgebouw laten renoveren. Totaal kostenplaatje voor twee etages aan materialen € 38.000,00 Er is geld nodig voor de eerste etage (Kosten € 15.000,00) en daarom doe ik (opnieuw) een beroep op u. In deze nieuwsbrief praten wij u bij over de status en komen ook de studenten weer aan het woord, zodat u ze leert kennen en in de hoop u enthousiast(er) te krijgen om mee te werken aan hun toekomst. Geef om de studenten in Moldavië en geef aan de stichting, is eigenlijk onze boodschap.

Hoe het begon

De stichting Joop naar Albanië/Moldavië zet zich al ruim 20 jaar in voor de armste landen van Europa. Zo kon met de steun van donateurs het geriatrisch centrum van Sărata-Galbenă worden verbouwd en uitgebreid. In dezelfde regio zijn nu de jongeren aan de beurt, in het bijzonder de studenten van het Colegiul de Constructii in Hincesti. Het schoolgebouw verkeert in een redelijke staat, maar de studentenflats waren niet meer dan vervallen hokken met kapotte ramen, uitsluitend koud stromend water en open toiletten. Die situatie is sinds twee jaar aanzienlijk veranderd. Zo beschikken de meisjes in hun eigen flat nu over degelijke kamers en zijn op iedere gang toiletten, douches, warm water en kookvoorzieningen geïnstalleerd. Op dit moment is de jongensflat aan de beurt. Het gaat om zo'n 60 kamers. Twee etages zijn klaar en zullen in september worden gecontroleerd door de stichting. Vervolgens kan met etage drie worden begonnen. De renovatie van de flats wordt grotendeels gefinancierd door onze stichting, maar het zijn de bouwstudenten die de klus klaren. Dat is voor hen de ultieme stage, namelijk. Twee vliegen in een klap.

Reisverslag

Dit najaar hebben we in een klein collectief en op privé kosten opnieuw een bezoek gebracht aan het bouwcollege. Het belang van een jaarlijks bezoek heeft zich in de afgelopen jaren bewezen. Zo houden we de vinger aan de pols bij de werkzaamheden en kunnen we toezien op de besteding van ons sponsorgeld. Bovendien is het voor de Nederlandse vrijwilligers die bij de stichting betrokken zijn ook een humanitaire missie, een samenwerking tussen mensen. Ook oogsten we met onze bezoeken steeds meer vertrouwen en intense relatie op. De donaties en praktische ondersteuning staan uiteraard nog altijd centraal, maar te weten dat ze gezien en gehoord worden, maakt dat we steeds meer als vrienden met elkaar omgaan.

Joop Kuipers heeft de reiservaringen weer samengevat.

Vrijdag 21 september

“Eindelijk een beetje rust in mijn hoofd. Het is alweer een jaar geleden dat ik afscheid heb genomen van de leerlingen, leraren, tolk en directeur van de school. Terugkijkend is de tijd weer als een raket voorbijgevlogen. Nu nog even checken. Alle papieren in orde, de tickets, agenda, cadeautjes allemaal voorzien van namen, interviewvragen in de koffer, iPad bij me, telefoon, medereizigers alle informatie gestuurd, tolk en directeur alle informatie gestuurd, erwtensoeper in de koffer? Soep??? Ja, bij het vorige bezoek heb ik de schooldirecteur beloofd dat wij erwtensoeper zouden meenemen. Of ze dat lusten is de vraag. Directeur Alexandru heeft ons kamers aangeboden in het gerenoveerde meisjesgebouw van de school. Zo hoeven we niet in een hotel te slapen. Wie had dat drie jaar geleden gedacht: slapen in een veestal, want meer was het niet. En moet je nu eens zien! Eigenlijk is het meisjesgebouw mooier en luxer dan een willekeurig hotel in dit land.”

Zaterdag 22 september

“Ik had de wekker gezet op 3.25 uur, maar dat was niet nodig. Ik heb alle uren van de klok gezien, gaaaap. Misschien 2,5 uur geslapen. Om 6:00 uur tref ik mijn reispartners in vertrekhal 1A; Ron, die al heel lang een ware ambassadeur is voor de stichting, en de 20-jarige Damian, zoon van onze pr-vrijwilliger. Wanneer alle blikken erwtensoeper over de koffers zijn verdeeld, kunnen we inchecken. Dat gaat wat rommelig, dit keer. Ron vergat de boardingpassen en ik trok de aandacht van de scanner door een

stukje zilverfolie van een rolletje pepermunt in mijn borstzak. Sorry. Met een overstap in München waren we vrij snel in het warme Moldavië (28 graden!), waar Natalia ons al stond op te wachten. Ze is al jaren onze Engelssprekende steun en toeverlaat.

Eenmaal op school vallen we, zoals altijd, met de neus in de boter. In de gerenoveerde meisjesflat staat een gedekte tafel met schalen vlees, brood, salades, en niet te vergeten de zelfgemaakte wijn van de directeur. ‘Eerst eten, dan praten,’ is de moraal van de vriendschap in Moldavië.

We horen positieve verhalen over het project. Damian maakt tijdens de lunch contact met Maria, één van de studenten. Het klikt, ook omdat ze zich beiden in het Engels verstaanbaar kunnen maken. Na de lunch moeten we even mee naar een oom van Natalia. Nou ja, even. Ook hier ontkomen we niet aan de reinste

verwennerij. Fijn om zo welkom te zijn in een land waar vriendschappen niet zelden worden gewantrouwd. We hebben de afgelopen jaren veel gewonnen. Maar na een korte nacht en een lange dag is het hoog tijd om wat slaap te pakken. Om 23:53 uur gaat het licht uit, bij Ron in het hotel en bij Damian en mij in de meisjesflat.”

Zondag 23 september

“Het is even wennen, een matras van schuimrubber. Net als de vreemde geluiden en de afschuwelijke geur van rotte eieren in de badkamer. Het water uit de kraan is, voor Nederlandse begrippen, 100% dood! Buiten is het zwaarbewolkt en we zien Alexandru paraderen rond het gebouw. De flatbewoners zorgen voor een prima ontbijtje en daarna is het eindelijk tijd om het opgeleverde project te controleren.

Daar worden we heel gelukkig van, want het ziet er niet alleen perfect uit, er is ook meer gedaan dan we hadden afgesproken, voor hetzelfde geld! Alexandru vertelt zelfs dat hij € 2400,- heeft overgehouden van de meisjesflat. Dat heb ik in de afgelopen jaren nog nooit meegemaakt. Goed nieuws wordt gevolgd door wat slechter nieuws. De bodem van onze spaarpot komt in zicht en

we zijn nog niet klaar. In 2019 willen we drie etages in de jongensflat onder handen nemen, dus de kamers van 126 studenten, maar daarvoor is

onvoldoende geld in kas. Eerst maar eens een offerte maken. Fijn dat Ron mee is, want behalve tolken kan hij ook prima rekenen. Het leggen van 370 m² plavuizen werd begroot op € 65,- per meter, maar dat kan niet. Een herberekening maakt € 19.000,- verschil. Het was geen opzet, maar een slordigheidje.

Vanmiddag zijn we in Sarata Galbena geweest, bij het geriatrisch centrum waar we een paar jaar geleden de boel hebben opgeknapt. Het is vaste prik, ook omdat mijn dierbare vriendin Maria hier woont. Bij aankomst staat Maria ons al op te wachten. Ze was keurig naar beneden gebracht in haar rolstoel. Als ik haar een armband geeft, begint ze te huilen. Ik houd het nog net droog. Na een paar stevige knuffels haar kamer bezocht.

Op haar nachtkastje een grote foto van Maria Mironica en mij, van twee jaar geleden. Prachtig om te zien.

Vervolgens worden we samen met de burgemeester geacht aan te schuiven voor een lunch met dans en muziek. Wat een feest! In de avond worden we ontboden bij enkele studenten in de flat. Ze willen meer weten over ons,

over Nederland en over de stichting. Dit hebben we vaker meegemaakt; Moldaven die maar niet kunnen begrijpen dat er in een land ver weg iemand is die aan ze denkt. Waarom zou je? We kunnen het via de vertaalmachine op de laptop voor een groot deel uitleggen.

Tussendoor wordt er veel gegiebeld en we worden getrakteerd op koek en CocaCola. Tja, tienermeiden, die het liefst met ons mee zouden gaan naar Nederland. De jongens in Moldavië zijn stom, namelijk. Haha. Na middernacht kruip ik weer op mijn schuimrubber. Welterusten.”

Maandag 24 september

“De nieuwe dag begint vroeg en opnieuw bewolkt. Het is ronduit herfst. Tijdens het ontbijt vertelt de schooldirecteur dat hij al een paar keer heeft moeten uitleggen dat onze stichting geen politieke bijbedoelingen heeft.

De Nederlanders zouden de democratie snel willen invoeren. Het communisme maakt veel mensen angstig, helaas. We willen ons er niets van aantrekken door ons te focussen op het grote project. Alle uitgaven van de voltooide projectfase zijn per maand inmiddels overzichtelijk in kaart

gebracht. Dat was een flinke stapel bonnen, allemaal voorzien van een stempel en handtekening. De afspraken daarover zijn altijd duidelijk geweest, naar alle partijen. Alexandru houdt de voortgang netjes in de gaten, voor ons én voor de donateurs een prettige gedachte. Damian heeft ondertussen twee lesuren voor een klas gestaan. Er zit een meester in die jongen! Hij heeft ze, in het verlengde van gisteravond, verteld over onze bedoelingen en over de verschillen met Nederland. Iedereen was een en al oor. 's Middags stond Alexandru voor een klas met leraren, ook om te vertellen over de voortgang. Hoewel onze prioriteit uitgaat naar de huisvesting van de studenten, weten we al drie

jaar dat er niet gesport kan worden op school. De gymzaal lijkt wel een stal en is dringend aan renovatie toe. We hebben een paar foto's gemaakt, in de hoop om ook de gymzaal eens aan te kunnen pakken. Het mailtje dat ik kreeg van Piet Berkhout, een vriend van mij, komt dan ook heel goed van pas. Twee keer al werd in zijn kerk, de Ursula Kapel, gecollecteerd voor onze stichting en dat leverde een kleine 4000 euro op. Een derde collecte zal speciaal op de gymzaal worden gericht. Ik ben benieuwd, want we willen heel snel wat materialen voor ze kopen.

Gehandicaptenzorg in Nieuwveen - landgoed Ursula

Gaat voor de derde keer collecteren voor de studenten van het
“Colegiul de Constructii”

Vanaf 1 oktober t/m 31 december.

Het verlanglijstje van de studenten is.

Voet, volley en basketballen - Volleybalnet – badminton rackets en shuttles – tafeltennistafel met toebehoren – Klimtouw – trektouwen – gymnastiek matten – springtouwen – Hoelahoepen – gymnastiekstokken – fitness ballen

Op landgoed Ursula in Nieuwveen wonen ruim 400 mensen met een verstandelijke beperking. De groepen zijn verschillend samengesteld. Zo is er altijd wel een woning, waar zij zich thuis voelen. En je kunt op landgoed Ursula allerlei vormen van dagbesteding volgen, zoals werken bij een bakkerij, een kinderboerderij, theeschenkerij, een atelier en nog veel meer. Elke zondag is er een dienst in de Ursulakapel te Nieuwveen. De dienst begint om 10.30 tot 11.30 uur. Omroepvereniging Box Tv zorgt er voor dat Cliënten van Ipse De Bruggen de dienst thuis kunnen volgen.

De eerste voetbal is symbolies overhandigd door pastor Marianne Karremans.

In de avond troffen we in het restaurant, waar we al vaker waren opnieuw een koud buffet. Vlees, kaas, bladerdeeg en fruit. Na een poosje vraagt Alexandru of we misschien patat willen. Dat was niet tegen dovenmansoren gericht. Hij kon ons niet blijer maken. Dat er speciaal iemand naar de supermarkt moest om ze te halen, wisten we toen nog niet. Maar na een kwartier hebben we met z'n allen heerlijk zitten smullen. Tussen de frieten door bespraken we de mogelijkheden om meer contact te creëren tussen de studenten van het college en leeftijdsgenoten in Nederland. De behoefte is er zeker, dus daarover wil ik thuis nog wel eens wat lijntjes uitgooien. Om te beginnen naar mijn kleindochter Lyndsey, die dat ook wel leuk zou vinden. Over studenten gesproken. Bij onze aankomst in de flat, krijgen de meisjes al snel door dat Damian er weer is. Als een popster met fans, zo ziet het eruit in de hal. Met Google translate als intermediair blijft het nog lang onrustig in de flat. Ik pak ondertussen mijn koffer voor de terugreis van morgen.”

Dinsdag 25 september

“Rond half 8 begint het gebouw weer te leven; klapperen deuren, pratende meisjes. Het zal nooit wennen, maar ik ben wel blij dat we op deze manier onderdeel uitmaken van het project. Vandaag zouden we eindelijk de erwtensop uitdelen, die we hadden meegenomen uit Nederland. Maar of het gaat lukken, is de vraag. We zijn ineens uitgenodigd namelijk voor een gesprek met president Buza van het district, zeg maar onze commissaris van de koning. Dat was niet gepland. Stropdas om dus en hup in de taxi. Het was een warm, persoonlijk gesprek waarin hij veel belangstelling toonde voor onze idealen.

Last but not least kwam er een flinke aap uit de mouw. Hij wil me graag benoemen tot ereburger van het district Hincesti. Man, ik stond met de mond vol tanden. Wat een eer! Ik heb hem nog uitgelegd dat we dit werk alleen maar kunnen doen dankzij heel veel vrijwilligers en donateurs, maar het ereburgerschap moet ik dan ook vooral zien als een blijk van

waardering voor de hele stichting. Of ik in oktober wil terugkomen voor de ceremonie. Ai, dat gaat niet lukken. Dan zou mijn gouden huwelijksdirect

uitlopen op een scheiding, haha. Nee, de liefde gaat even voor, maar volgend jaar kom ik graag terug, heb ik de president laten weten.

Terug op school is het dan eindelijk tijd om zelf eens de tafel te dekken. Tijd voor snert! Alexandru en Natalia proefden eerst heel voorzichtig, ook omdat ze de kleur een beetje gek vonden, maar de soep ging er in als koek. Iedereen nog een blik erwtensoep meegegeven voor thuis en wij op onze beurt kregen wijn mee naar Nederland. Nee, Damian, vijf flessen in de handbagage gaat niet lukken, haha. Het was alweer tijd om afscheid te nemen. Alexandru stond in zijn kamer naar buiten te staren en liet zijn tranen over zijn bolle gezicht de vrije loop. ‘Ik vind het zo erg dat jullie weer weggaan,’ zij hij. ‘Het is zo mooi om samen te werken en resultaten te behalen met jullie. Het begint ook bij de onderwijzers en leerlingen door te dringen dat samenwerken een fijn gevoel geeft.’ Hij heeft gelijk en dat raakte ook mij weer. Nog één verrassing op de valreep: een groepsfoto. Ron, Damian en ik moesten tussenin komen staan en ik heb nog nooit van mijn leven zoveel mooie dames geknuffeld. Was onroerend. Alle leerlingen begeleiden ons naar de bus. Bye bye!”

Fijne feestdagen namens alle studenten van het Colegiul de Constructii, Hincesti, Moldavië

Groeten uit Moldavië

Victor Bîrzoï

Tijdens ons laatste bezoek aan de school, hebben we met een tolk nader kennisgemaakt met enkele studenten en docenten, zoals Victor Bîrzoï: “Het is geweldig wat er met de huisvesting van de meisjes is gebeurd en ik ben blij dat ze nu ook aan onze flat zijn begonnen. Natuurlijk werk ik zelf ook mee! Ik ben met twee klasgenoten verantwoordelijk voor de deuren. Het is wel jammer dat er af en toe dingen worden gestolen uit de werkplaats en gerenoveerde kamers, maar daar wordt sinds kort strenger op gelet. Het zou fantastisch zijn als we, samen met ‘mister Joop’ de sportzaal kunnen opknappen. Met nieuwe ramen en verwarming zijn we al een heel eind.”

Maria Pascal:

“Ik woon niet op de campus, maar gewoon thuis bij mijn ouders. Dat we de verbouwing met z’n allen doen vind ik wel mooi. Het is namelijk heel leuk om andere studenten zo te leren kennen. Ja, het groepsgevoel is geweldig. De etages die inmiddels klaar zijn, zien er geweldig uit. Het is alleen al fijn dat het er nu warm is, want dat was vorig jaar winter nog niet. En als we volgend jaar ook nog de sportzaal kunnen verbouwen, dat zou helemaal geweldig zijn. Verder zou ik heel graag een schoolkrant willen maken voor ons college. Er leven namelijk heel veel ideeën onder de studenten. De toekomst? Na deze opleiding zou ik heel graag in het buitenland werken. Misschien wel in Nederland, haha. atuurlijk ga ik mijn familie en vrienden missen, maar ik zal er niet voor altijd blijven.”

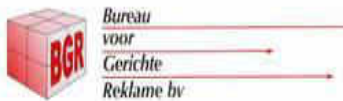

Lilia en Sergiu Turcanu zijn getrouwd, docenten aan het Colegiul de Constructii (Engels en ICT) en wonen ook op de campus.

Lilia: Het is ongelooflijk wat dit project met onze school heeft gedaan. Samen maken we niet alleen de kamers warm, het genereert ook vriendschap en blijheid.” **Sergiu:** En voldoening, niet te vergeten. Het is een geweldige praktijkervaring waarmee de studenten na hun opleiding verder komen. Ik vond het dan ook heel leuk om eens met mijn handen bezig te zijn en samen met de studenten vloeren te leggen in het gerenoveerde gebouw.”

Goed nieuws kregen we deze maand van Stichting Emmaus DOMSTAD. Zij steunt ons renovatieproject met 8500 euro! U zult begrijpen dat wij met iedere euro blij zijn, maar in dit geval kunnen we in één keer een grote stap zetten. Een fantastische bijdrage dus. Ter informatie: Emmaus in Utrecht vangt mensen uit een probleemsituatie op, maar de organisatie zamelt ook tweedehands spullen in, die in de verschillende kringloopwinkels in en rond Utrecht verkocht worden. Emmaus is daardoor financieel onafhankelijk. Het geld dat overblijft komt ten goede aan diverse projecten in binnen- en buitenland.

WARMTEBOUW UTRECHT B.V.
TECHNISCH ADVIESBUREAU-INSTALLATIEBEDRIJF

Voor 'n betrouwbaar klimaat!

TakaTuka Foundation

WWW.JOOPNAARALBANIE.NL

IBAN; NL16INGB0008123870

WAT JE WEGGEEFT VERLIES JE NIET